

DENIA IMNULUI ACATIST¹, CÂNTARE DE MULȚUMIRE ADUSĂ APĂRĂTOAREI DOAMNE

SÂMBĂTĂ
A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ²

LA UTRENIE

Tocăm la al patrulea ceas din noapte, pentru rânduiala Acatistului. Și adunându-ne în Biserică, binecuvântând preotul, începem Utrenia, precum mai înainte s-a scris la Canonul cel mare, joi. După cei 6 Psalmi, cântăm: Dumnezeu este Domnul..., și cântăm Troparul rar, de trei ori, glasul al 8-lea.

Porunca cea cu taină luându-o întru cunoștință cel fără trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu știa de nuntă : Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără schimbare tot întru tine. Pe Carele și văzându-L în pântecul tău luând chip de rob, mă spăimântează și striga ție: Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Apoi citim Catisma a 16-a: Zis-a Domnul, Domnului meu... După sfârșitul Catismei, Ectenia cea mică. Apoi Stranele cântă pe mare Condacul, cu cântare dulce; și preotul cădește sfintele icoane și pe toți frații.

Condac, glasul al 8-lea.

Apărătoarei Doamne, pentru biruință, mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca

¹ Cântarea Acatistului este corelată, potrivit sinaxarelor, cu eliberarea Constantinopolului de sub asediul avarilor și perșilor, în 7 august 626, în timpul împăratului Heraclie. Tradus din limba greacă, acest cuvânt înseamnă „a sta în picioare”. Cu alte cuvinte, *acatistul* este cântarea la care credincioșii stau în picioare, după cum indică chiar de două ori Sinaxarul cuprins în cadrul *Deniei* Imnului Acatist: Locuitorii Bizanțului l-au numit Acatist, „pentru că întregul popor și clerul Constantinopolului au cântat atunci acest imn stând în picioare”.

² Conform rânduiei Bisericii noastre, în vinerea din săptămâna a V-a a Postului Mare, în toate lăcașurile de cult se săvârșește Denia Imnului Acatist. Din punct de vedere liturgic, această slujbă face parte din rânduielele specifice Postului Paștilor, menite să-l pregătească pe credincios pentru întâmpinarea cu vrednicie a Patimilor și a Învierii Domnului.

cea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție : Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Și se citesc din cele 24³ Icoase și Condace, câte sunt, acestea șase. Se citesc de preot, fiind îmbrăcat în felon; iar noi nu ședem atunci în strane, ci stând în picioare, ascultăm.

Icosul 1 :

Îngerul cel mai întâi stătător din cer a fost trimis, să zică Născătoarei de Dumnezeu⁴: Bucură-te ! Și împreună cu glasul cel netrupesc, văzându-Te Doamne întrupat, s-a spăimântat și a stătut strigând către dânsa unele ca acestea :

Bucură-te, prin care răsare bucuria; bucură-te, prin care pierе blestemul !

Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut; bucură-te, ștergerea lacrimilor Evei !

Bucură-te, înălțime întru care cu nevoie se suie gândurile omenești; bucură-te, adâncime care nu te poți lesne vedea nici cu ochii îngerești !

Bucură-te, că ești scaun împăratului; bucură-te, că porți pe Cel ce poartă toate !

Bucură-te, steaua care arăți Soarele; bucură-te, pântecele dumnezeieștii întrupări !

Bucură-te, prin care se înnoiește făptura; bucură-te, prin care prunc se face Făcătorul !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

³ În cadrul Imnului Acatist, imnograful se folosește de acrostihul alfabetic. Ce înseamnă acest lucru? Avem 24 de strofe, ale căror început este corespunzător literelor alfabetului grecesc, compus din 24 de litere. Poetul bizantin a urmărit să redea în text și armonia matematică, iar imaginile pe care le-a folosit în fiecare strofă să devină accesibile memoriei fiecărui credincios care participa la acest Imn.

⁴ *Theotokos* în greacă, termen introdus de Sfântul Chiril al Alexandriei și pecetluit în tradiția Bisericii de Sinodul al III-lea Ecumenic de la Efes (431).

Condacul al 2-lea.

Văzându-se pe sine sfânta întru curăție, zis-a lui Gavriil cu îndrăznire : Preaslăvit glasul tău se arată a fi cu anevoie primit sufletului meu; că naștere cu zămislire fără sămânță, cum îmi spui ? Strigând: Aliluia.

Icosul al 2-lea.

Înțelegerea cea neînțeleasă, căutând Fecioara să o înțeleagă, a strigat către cel ce slujea : Din pântecul curat, cum este cu putință să se nască Fiu, spune-mi ? Către care el a zis cu frică, însă strigând așa:

Bucură-te, tainuitoarea sfatului celui nespus; bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere !

Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos; bucură-te, capul poruncilor Lui !

Bucură-te, scara cerească, pe care S-a pogorât Dumnezeu; bucură-te, podul carele treci la cer pe cei de pe pământ !

Bucură-te, minunea care de îngeri ești mult slăvită; bucură-te, cea ce ești rană diavolilor de mult plâns !

Bucură-te, ceea ce ai născut Lumina cea nespusă; bucură-te, ceea ce n-ai învățat pe nimenea în ce chip a fost !

Bucură-te, ceea ce întreci mintea celor înțelepți; bucură-te, ceea ce luminezi gândul celor credincioși !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 3-lea.

Puterea Celui de sus a umbrit atunci, spre zămislirea celeia ce nu știa de nuntă; și pântecul ei cel cu bună roadă, ca o țarină dulce, l-a arătat tuturor, celor ce vor avea să secere mântuire, când vor cânta așa : Aliluia.

Icosul al 3-lea.

Având Fecioara în pântece pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul aceleia îndată cunoscând închinarea ei, s-a bucurat, și cu jucările ca și cu niște cântări a strigat către Născătoarea de Dumnezeu :

Bucură-te, vița mlădiței celei neveștejite; bucură-te, câștigarea rodului celui fără de moarte !

Bucură-te, ceea ce ai lucrat pe Lucrătorul cel iubitor de oameni; bucură-te, ceea ce ai născut pe Săditorul vieții noastre !

Bucură-te, brazdă care ai crescut înmulțirea milelor; bucură-te, masă care porți îndestularea milostiviților !

Bucură-te, ceea ce înflorești ca raiul desfătării; bucură-te, ceea ce gătești adăpostire sufletelor !

Bucură-te, tămâia rugăciunii cea bineprimită; bucură-te, curățirea a toată lumea !

Bucură-te, voia lui Dumnezeu cea bună către noi cei muritori; bucură-te, ceea ce ești îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 4-lea.

Vifor de gânduri necredincioase având înlăuntru întreg înțeleptul Iosif, s-a tulburat uitându-se spre tine, cea neamestecată cu nunta, și gândind că ești furată de nuntă, ceea ce ești fără prihană; iar dacă a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis : Aliluia.

Apoi iarăși Condacul: Apărătoarei Doamne... **Și citim Cuvântul Acatistului, în două stări, Citim apoi, Catisma 17:** Fericiți cei fără prihană..., **Și după aceasta iarăși cântăm Condacul:** Apărătoarei Doamne..., **Și citim trei Icoase și trei Condace.**

Icosul al 4-lea.

Auzit-au păstorii pe înger lăudând venirea trupească a lui Hristos, și alergând ca și către un păstor, văzutu-L-au pe Acesta, ca pe un miel fără prihană, în pânțelece Mariei păscându-se, pe care lăudându-o, au zis :

Bucură-te, Maica Mielului și a Păstorului; bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare !

Bucură-te, muncirea vrăjmașilor celor nevăzuți; bucură-te, deschizătoarea ușilor raiului !

Bucură-te, că cele cerești împreună se bucură cu cele pământești; bucură-te, că cele pământești împreună dănuiesc cu cele cerești !

Bucură-te, gura Apostolilor cea netăcută; bucură-te, îndrăznirea cea nebiruită a purtătorilor de chinuri !

Bucură-te, temeiul cel tare al credinței; bucură-te, cunoștința darului cea luminoasă !

Bucură-te, pentru care s-a golit iadul; bucură-te, pentru care ne-am îmbrăcat cu slavă !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 5-lea.

Steaua cea cu dumnezeiască mergere, văzând-o înțelepții, mers-au pe urma luminii ei și ținându-o ca o făclie, cu dânsa căutau pe tarele Împărat; și ajungând pe Cel neajuns, s-au bucurat, strigând Lui : Aliluia.

Icosul al 5-lea.

Văzut-au pruncii haldeilor în mâinile Fecioarei pe Cela ce a zidit pe oameni cu mâinile și cunoscându-L a fi Stăpân, măcar că a luat

chip de rob, s-au nevoit cu daruri a-i sluji și a striga celei binecuvântate:

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse; bucură-te, raza zilei celei tainice !

Bucură-te, ceea ce ai stins cuptorul înșelăciunii; bucură-te, ceea ce luminezi pe tănuitorii Treimii !

Bucură-te, ceea ce ai lepădat din dregătorie pe muncitorul cel fără de omenie; bucură-te, ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, Iubitorul de oameni !

Bucură-te, ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească; bucură-te, ceea ce curățești de lucrurile cele spurcate !

Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea focului; bucură-te, ceea ce ne-ai schimbat văpaia chinurilor !

Bucură-te, îndreptătoarea înțelepciunii celor credincioși; bucură-te, veselia tuturor neamurilor !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 6-lea.

Mărturisitori, purtători de Dumnezeu fiind filozofii, s-au întors în Babilon, săvârșind proorocia Ta și mărturisindu-Te pe Tine, Hristoase, tuturor, lăsat-au pe Irod ca pe un mincinos, că nu știa să cânte: Aliluia.

Icosul al 6-lea.

Strălucind Tu în Egipt, Lumina adevărului, ai gonit întunericul minciunii. Că idolii lui, Mântuitorule, nerăbdând tăria Ta, au căzut; iar cei ce au scăpat de dâșii, strigau către Născătoarea de Dumnezeu :

Bucură-te, îndreptarea oamenilor; bucură-te, căderea dracilor !
Bucură-te, ceea ce ai călcat rătăcirea înșelăciunii; bucură-te, ceea
ce ai vădit înșelăciunea idolească !
Bucură-te, mare care ai înecat pe Faraon cel netrupesc; bucură-te,
piatră, care ai adăpat pe cei însetați de viață !
Bucură-te, stâlp de foc carele povățuiești pe cei ce sunt întru
întuneric; bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul !
Bucură-te, hrană și năstrapă cu mană; bucură-te, slujitoarea
desfătării celei sfinte !
Bucură-te, pământul fâgăduinței; bucură-te, din care curge miere și
lapte !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 7-lea.

Vrând Simeon să se mute dintru acest veac de acum înșelător,
Te-ai dat lui ca un prunc, dar Te-ai cunoscut lui și Dumnezeu
desăvârșit. Pentru aceea s-a mirat de înțelepciunea Ta cea nespusă,
strigând : Aliluia.

*Apoi iarăși cântăm Condacul : Apărătoarei Doamne... Și citim Celălalt cuvânt al
Acatistului. Apoi Psalmul 50, și Canoanele :*

CANOANELE

Al hramului cu Irmosul, pe 6, și al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe 6.

CANONUL Născătoarei de Dumnezeu

Facere a lui Iosif.

*Iar de este hramul Născătoarei de Dumnezeu, cântăm Canonul praznicului
Născătoarei de Dumnezeu, cu Irmosul pe 12 : Irmosul de două ori și Troparele pe 10.*

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmosul :

Deschide-voi gura mea și se va umplea de Duhul și cuvânt
răspunde-voi împărătesei Maicii și mă voi arăta luminat, prăznuind,
și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Pe tine, cartea lui Hristos cea însuflețită, pecetluită cu Duhul,
văzându-te marele Arhanghel, Curată, a strigat către tine: Bucură-
te, ceea ce ești locaș bucuriei, pentru care se strică blestemul
strămoașei.

Bucură-te, Fecioară, Mireasă dumnezeiască, îndreptarea lui
Adam și omorârea iadului. Bucură-te, palatul Împăratului tuturor
cea cu totul fără prihană; Bucură-te, scaunul cel de foc al Celui ce
este Atotțiitor !

Slavă...

Bucură-te, floarea cea neveștejită, care una ai crescut mărul cel
cu miros bun ! Bucură-te, ceea ce ai născut mirosul cel bun al
Împăratului tuturor ! Bucură-te, mântuirea lumii, ceea ce nu știi de
nuntă !

Și acum...

Bucură-te, comoara curăției, prin care ne-am sculat din căderea
noastră ! Bucură-te, Stăpână, ceea ce ești crin cu dulce miros, care
umpli de bună mireasmă pe cei credincioși; tămâia cea cu miros bun
și mirul cel de mult preț !

Catavasia : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i și întru dumnezeiasca slava ta, cununilor măririi învrednicește-i.

Ceea ce ai răsărit Spicul cel dumnezeiesc cu adevărat, ca o holdă nearată, bucură-te, masa cea însuflețită în care a încăput Pâinea vieții ! Bucură-te, Stăpână, care ești izvorul apei vieții cel nedeșertat !

Bucură-te, pruncă, ceea ce ai născut pe Pruncul cel fără prihană credincioșilor; bucură-te, mielușea, care ai născut pe Mielușelul lui Dumnezeu, Carele a ridicat păcatele a toată lumea ! Bucură-te, curățitoare caldă !

Slavă...

Bucură-te, luceafărul dimineții cel prealuminat, care ești singură locașul Luminii, ceea ce ai purtat pe Soarele Hristos; bucură-te, ceea ce ai stricat întunericul și ai gonit de pretutindenii pe dracii cei întunecați !

Și acum...

Bucură-te, ceea ce ești singura ușă prin care a trecut singur Cuvântul, Stăpână care ai sfărâmat cu nașterea ta încuietorile și ușile iadului ! Bucură-te, dumnezeiasca intrare a celor ce se mântuiesc, ceea ce ești cu totul lăudată !

Catavasia : Pe ai tăi cântăreți...

Apoi Ectenia cea mică, și după Ecfonis, cântăm Condacul: Apărătoarei Doamne... Și citim trei Icoase și trei Condace.

Icosul al 7-lea :

Arătat-a făptura nouă, arătându-Se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuți de Dânsul, răsărind din pântecul cel fără de sămânță și păzindu-l întreg, precum a fost; ca noi văzând minunea, să o lăudăm pe dânsa, strigând :

Bucură-te, floarea nestrucăciunii; bucură-te, cununa înfrânării !

Bucură-te, ceea ce ai strălucit chipul învierii; bucură-te, ceea ce ai arătat viața îngerească !

Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din carele se hrănesc credincioșii; bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, cu carele se acoperă mulți !

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Îndreptătorul celor rătăciți; bucură-te, ceea ce ai născut pe Mântuitorul celor robiți !

Bucură-te, îmblânzirea Judecătorului celui drept; bucură-te, iertarea a multor greșiți !

Bucură-te, haina celor goi de îndrăzneală; bucură-te, dragostea care biruiește toată dorirea !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 8-lea.

Văzând naștere străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu Cel Preaînalt pe pământ S-a arătat om plecat, vrând să tragă la înălțime pe cei ce strigă Lui : Aliluia.

Icosul al 8-lea.

Cu totul a fost întru cei de jos și de cei de sus nicicum nu S-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că pogorârea lui Dumnezeu n-a fost, cu mutare din loc, ci naștere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea :

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu Celui neîncăput; bucură-te, ușa tainei celei cinstite !

Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioși; bucură-te, lauda cea fără îndoire a celor credincioși !

Bucură-te, căruța cea preasfântă a Celui ce este pe heruvimi; bucură-te, sălașul cel preaslăvit al Celui de pe serafimi !

Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri potrivnice întru una; bucură-te, ceea ce ai unit fecioria și nașterea !

Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii; bucură-te, prin care s-a deschis raiul !

Bucură-te, cheia împărăției lui Hristos; bucură-te, nădejdea bunătăților celor veșnice !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 9-lea.

Toată firea îngerească s-a minunat de lucrul cel mare al întrupării Tale; că pe Cel neapropiat, ca Dumnezeu L-au văzut om apropiat tuturor; petrecând împreună cu noi și auzind de la toți așa : Aliluia.

Icosul al 9-lea.

Pe ritorii cei mult vorbitori, îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, a fi despre tine ca niște pești fără de glas; că nu se pricep să spună în ce chip și fecioară ai rămas și ai putut naște. Iar noi de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credință strigăm:

Bucură-te, sălașul înțelepciunii lui Dumnezeu; bucură-te, comoara rânduiei Lui !

Bucură-te, ceea ce arăți pe filozofi neînțelepți; bucură-te, ceea ce ai vădit pe cei meșteri la cuvânt a fi necuvântători !

Bucură-te, că au nebunit întrebătorii cei cumpliți; bucură-te, că s-au veștejit făcătorii de basme !

Bucură-te, ceea ce ai rupt vorbele cele încurcate ale atenienilor; bucură-te, ceea ce ai umplut mrejele pescarilor !

Bucură-te, ceea ce ne-ai tras dintru adâncul necunoștinței; bucură-te, ceea ce pe mulți i-ai luminat la minte !

Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuiască; bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieți !

Bucură-Te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 10-lea.

Vrând să mântuiască lumea Împodobitorul tuturor la dânsa însuși de Sine fiind făgăduit a venit și Păstor fiind, ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat om ca noi. Căci cu asemănare chemând pe cel asemenea, ca un Dumnezeu aude: Aliluia.

Și iarăși cântăm Condacul: Apărătoarei Doamne...

Apoi Sedelna, glasul 1.

Podobia: Mormântul Tău...

Voievodul cel mare al îngerilor celor fără de trupuri venind în cetatea Nazaret și stând înaintea ta, ți-a vestit, Curată, pe Împăratul și Domnul veacurilor, zicând către tine : Bucură-te, binecuvântată Marie, adâncimea cea neajunsă și netălmăcită, chemarea oamenilor.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta. Și iarăși citire.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Cela ce șade întru mărire pe scaunul Dumnezeirii, pe nor ușor a venit Iisus, Dumnezeul Cel Preaînalt, prin palmă curată, și a mântuit pe cei ce strigă : Slavă Hristoase, puterii Tale !

Întru glasuri de cântări, cu credință strigăm către tine : Ceea ce ești cu totul lăudată, bucură-te, munte gras și închegat cu Duhul ! Bucură-te, sfeșnic și năstrapă, ceea ce porți Mana, Care îndulcește simțirile tuturor credincioșilor !

Bucură-te, preacurată Stăpână, care ești curățirea lumii; bucură-te, scară, care a înălțat cu darul pe toți de pe pământ; bucură-te, pod, carele cu adevărat treci din moarte la viață pe toți cei ce te laudă pe tine !

Bucură-te, Preacurată ceea ce ești mai înaltă decât cerurile, care fără de osteneală ai purtat în pantecele tău temelia pământului; bucură-te, roșală, care ai vopsit din sângele tău veșmântul cel dumnezeiesc al Împăratului puterilor !

Slavă...

Bucură-te, Stăpână, care ai născut pe Dătătorul de lege Cel adevărat, Carele curățește în dar fărădelegile tuturor; adâncimea cea necuprinsă cu mintea, înălțimea cea nespasă, ceea ce nu știi de nuntă, pentru care noi toți ne-am îndumnezeit !

Și acum...

Pe tine, ceea ce ai împletit lumii cununa cea neîmpletită de mână, te laudăm : Bucură-te, strigând către tine Fecioară, păzitoarea tuturor, îngrădirea, întărirea și scăparea cea sfințită.

Catavasia : Cea ce șade în slavă...

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Spăimânta-tu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă, ai avut în pânțece pe Dumnezeu Cel ce este peste toate și ai născut Fiul pe Cel fără de ani, Cel ce dăruiește mântuire tuturor celor ce te laudă pe tine.

Bucură-te, preanevinovată, care ai născut calea vieții și ai mântuit lumea din potopul păcatului; bucură-te, Mireasă dumnezeiască, ceea ce ești auzire și grai înfricoșat; bucură-te, petrecerea Stăpânului făpturii !

Bucură-te, Preacurată, ceea ce ești tăria și întărirea oamenilor, foc de sfințire măririi, omorârea iadului, cămară cu totul luminoasă. Bucură-te, bucuria îngerilor ! Bucură-te, ajutorătoarea celor ce se roagă ție cu credință !

Bucură-te, Stăpână, căruța Cuvântului cea în chipul focului, raiule însuflețite, carele ai în mijloc pomul vieții pe Domnul, a Cărui dulceață înviază pe cei ce se împărtășesc Lui cu credință și au fost supuși stricăciunii.

Slavă...

Întăriți fiind cu puterea ta, cu credință strigăm ție : Bucură-te, cetatea Împăratului tuturor, de care s-a grăit luminat cele preaslăvite

și vrednice a se auzi, muntele cel netăiat ! Bucură-te, adâncul cel nemăsurat !

Și acum...

Ceea ce ești sălaș desfătat Cuvântului, bucură-te, Preacurată, vasul carele ai scos mărgăritarul cel dumnezeiesc ! Bucură-te, împăcarea cea către Dumnezeu, cu totul minunată, a tuturor celor ce pururea te fericesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu !

Catavasia : Spăimânta-tu-s-au toate... **Aicea rămâne Canonul Hramului.**

Cântarea a 6-a.

Irmos :

Înțeleptii lui Dumnezeu care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-înșă.

Ceea ce ești cămară nespurcată a Cuvântului și pricină îndumnezeirii tuturor, bucură-te, Preacurată, chemarea proorocilor; bucură-te, podoaba Apostolilor !

Din tine a picat roua care a stins văpaia mulțimii dumnezeilor; pentru aceea strigăm ție : Bucură-te, lâna cea plină de rouă pe care, Fecioară, Ghedeon mai înainte o a văzut !

Slavă...

Iată, Fecioară, bucură-te, strigăm ție; fii nouă adăpostire și liniște celor ce ne învăluim întru adâncul scârbelor și al tuturor smintelilor potrivnicului !

Și acum...

Ceea ce ești pricina bucuriei, umple de dar gândul nostru, ca să strigăm ție : Bucură-te, rugul cel nears și norul cel cu totul luminos, carele neîncetat umbrești pe cei credincioși !

Apoi începem Patrucântarea.

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Marea vieții văzând-o...

Pățimind mucenicii și ca niște pietre alese tăvălindu-se pe pământ, toată zidirea vrăjmașului de tot o au surpat și s-au făcut Biserici lui Dumnezeu Celui viu.

Rugămu-vă pe voi, mucenicilor, care ați săvârșit călătoria cea bună, întăriți-ne să alergăm bine călătoria postului, strălucind cu săvârșirea bunătăților.

A morților :

Pe robii Tăi, Stăpâne, care s-au mutat de pe pământ la Tine, Cel Preabun, fă-i părtași împărăției Tale, cu sfintele mijlociri ale dumnezeieștilor mucenici, mult-Îndurate !

A Născătoarei :

Ceea ce ești una întrutot lăudată, roagă pe Cuvântul cel Preasfânt, să dea iertare de păcate și partea dumnezeieștilor daruri celor ce te lăudăm cu credință, Maică Fecioară !

Altă Patrucântare,

Irmos, glasul al 2-lea : Din chit, pe proorocul...

Săvârșind pomenirea mucenicilor. Să trimitem cântări Domnului, astăzi dumnezeiește veselindu-ne.

De săbii și de foc netemându-vă și îndrăznind întru credință, mucenicilor, cu dânsa ați spăimântat pe tirani.

Slavă..., **a Treimii** :

Treime după Fețe, Te laud; Unimii celei după Ființă, mă închin : Ție, Părinte, Fiule și Duhule Sfinte.

Și acum..., **a Născătoarei** :

Lauda îngerilor și a oamenilor ești Fecioară, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israil.

Luând viață în locul morții, săltați locuind în locașurile cele cerești, prealăudaților mucenici ai lui Hristos Dumnezeu.

Stih : Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cela ce stăpânești moartea și viața, odihnește cu sfinții Tăi, Hristoase, pe cei ce s-au mutat din viață cu credință.

Irmosul :

Din chit pe proorocul l-ai izbăvit și pe mine dintru adâncul păcatelor mă scoate, Doamne, și mă mântuiește.

Apoi Eetenia cea mică, și după Ecfonis, cântăm iarăși Condacul : Apărătoarei Doamne... Și citim Icoasele și Condacele ce au mai rămas.

Icosul al 10-lea.

Zid ești fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, și tuturor celor ce aleargă la tine. Că Făcătorul cerului și al pământului te-a gătit pe tine, Curată, sălășluindu-Se în pantecele tău, și învățând pe toți să strige ție :

Bucură-te, turnul fecioriei; bucură-te, ușa mântuirii !

Bucură-te, începătura prefacerii cei înțeleghătoare; bucură-te, dătătura darului celui dumnezeiesc !

Bucură-te, că tu ai înnoit pe cei zămisliți cu rușinea; bucură-te, că tu ai învățat pe cei urâți de minte !

Bucură-te, ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor; bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăției !

Bucură-te, camera nunții cei fără de sămânță; bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioși !

Bucură-te, ceea ce din fecioare una ai fost bună hrănitore de prunc; bucură-te, camera cea împodobită a sufletelor sfinților !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 11-lea.

Împărate Sfinte, de Ți-am aduce cântări și psalmi la număr tocmai ca nisipul, nimica nu plinim cum se cade; ca se biruiește toată cântarea, care va să se tindă către mulțimea milelor Tale cele multe, care ai dat celor ce-Ți strigă : Aliluia.

Icosul al 11-lea.

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întuneric, vedem pe Preasfânta Fecioară; că aprinzând în sine focul cel

netrupesc, îndreptează spre cunoștința cea dumnezeiască pe toți, care luminează mintea cu raza și cu chemarea se cinstește cu acestea:

Bucură-te, raza Soarelui celui înțeleghător; bucură-te, raza Luminii cei neapuse !

Bucură-te, fulger carele luminezi sufletele; bucură-te, ceea ce îngrozești pe vrăjmași ca tunetul !

Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină; bucură-te, că ai izvorât izvorul cel ce curge cu ape multe !

Bucură-te, ceea ce ai zugrăvit chipul spălării; bucură-te, ceea ce curățești sporcăciunea păcatului !

Bucură-te, baie care speli conștiința : bucură-te, pahar carele dregi bucuria !

Bucură-te, mireasma mirosului celui bun al lui Hristos; bucură-te, viața veseliei cei de taină !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 12-lea.

Vrând să dea har datoriilor celor dedemult, dezlegătorul tuturor datoriilor omenești, venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui și rupând zapisul, aude de la toți așa : Aliluia !

Icosul al 12-lea.

Cântând nașterea ta, te laudăm toți ca pe o Biserică însuflețită, Născătoare de Dumnezeu. Că locuind în pântecul tău Domnul, Care ține toate cu mâna, a sfințit, a slăvit și a învățat pe toți să strige către tine :

Bucură-te, locașul lui Dumnezeu și al Cuvântului; bucură-te, Sfântă care ești mai mare decât sfinții !

Bucură-te, ladă poleită cu Duhul; bucură-te, comoara vieții cea nedeșertată !

Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraților celor credincioși; bucură-te, lauda cea de cinste a preoților celor cuvioși !

Bucură-te, stâlpul Bisericii cel neclintit; bucură-te, zidul împărăției cel nemișcat !

Bucură-te, prin care se ridică biruințele; bucură-te, prin care cad vrăjmașii !

Bucură-te, tămăduirea trupului meu; bucură-te, mântuirea sufletului meu !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 13-lea.

O Maică prealăudată, care ai născut pe Cuvântul, Cel ce este mai sfânt decât toți sfinții, primind acest dar de acum, izbăvește din toată ispita și scoate din munca ceea ce va să fie pe toți, cei ce-ți cântă ție : Aliluia !

Acest Condac se zice de trei ori. Și iarăși citim Icosul întâi : Îngerul cel mai întâi stătător... Și Condacul : Apărătoarei Doamne...

SINAXAR

ÎN SÂMBĂTA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Sâmbăta din săptămâna a cincea a postului mare, prăznuim imnul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria.

Stih : Prin cântări neîncetate, cu mulțumire cetatea, Cântă pe Apărătoarea, ce-n război i-ajutătoare.

Pe timpul domniei lui Iraclie, împăratul Bizanțului, Horsoe, împăratul perșilor, a văzut că împărăția Bizantinilor este cu totul slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul. De asta a trimis pe unul din satrapii săi, Sarvar cu numele, cu multe mii de ostași ca să-i supună lui răsăritul. Horsoe și mai-nainte dusesese la pieire ca la o sută de mii de creștini; îi vânduse evreilor, iar aceștia i-au omorât. Cucerind deci satrapul Sarvar tot răsăritul, a ajuns chiar până la Hrisopole, numit azi Scutari. Împăratul Iraclie, pentru că avea lipsă de bani în vistieria statului, a prefăcut vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduința că va da înapoi mai multe și mai desăvârșite sfinte vase. Iraclie pornește deci cu corăbiile prin Marea Neagră și intră în ținuturile Persiei; nimicește Persia; iar Horsoe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme Sirois, fiul lui Horsoe, s-a răsculat împotriva tatălui său, a luat el conducerea împărăției, a omorât pe Horsoe, tatăl lui, și a făcut pace cu Iraclie. Hagan, conducătorul Misienilor și al Sciților, când a auzit că împăratul Iraclie străbătea Marea Neagră spre a se duce în Persia, a stricat pacea cu Bizantinii. A strâns nenumărate oști și a năvălit din părțile de miazănoapte asupra Constantinopolului, scoțând strigăte de bulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de corăbii și uscatul de pedestri și călăreți. Patriarhul Serghie îndemna poporul Constantinopolului să nu-și piardă curajul, ci să-și pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu și în preacurata lui Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel și Vonu patriciul, care era pe atunci în fruntea cetății, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmașilor. Trebuie, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus să facem și noi cele ce se cuvin. Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul dumnezeiasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetății, pe deasupra zidurilor. Iar când Sarvar dinspre răsărit și Hagan dinspre apus au început să dea foc locuințelor dimprejurul cetății, patriarhul umbla pe deasupra zidurilor cetății, purtând icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, cinstitele și de viață făcătoarele lemne ale Crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetății Constantinopolului cu o mulțime

nenumărată de ostași, înarmați foarte tare, încât trebuia să lupte un soldat bizantin cu zece soldați sciți. Dar nebiruita Apărătoare a ucis pe cei mai mulți din Sciți prin puținii ostași ce se găseau în Biserica Izvorul Tămăduirii. Din pricina asta Bizantinii, prinzând îndrăzneală și curaj, îi biruia mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciții au văzut că sunt respinși, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a răspuns : Nu vă înșelați cu Dumnezeu în care credeți ! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră ! La auzul acestor cuvinte locuitorii cetății și-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan și Sarvar s-au înțeles să atace și pe uscat și pe mare. Dar au fost atât de cumplit bătuti de Bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morții. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn pline cu soldați, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre Biserica din Vlaherna a Născătoarei do Dumnezeu din pricina unei puternice furtuni ce s-a pornit pe neașteptate pe mare, le-a despărțit pe unele de altele și le-a sfărâmat împreună cu toate corăbiile dușmanilor. Și se putea vedea minunata lucrare a preacuratei Maicii lui Dumnezeu, căci pe toți i-a aruncat la țarmul mării lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porțile, cu femei și cu copii, năvălind vitejește asupra lor, i-a ucis pe toți fără deosebire. Conducătorii vrăjmașilor s-au întors plângând și tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, dând mulțumire Maicii Domnului, a făcut privegheri și a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei și a biruit pe dușmani prin puterea ei cea mai presus de fire. Și de atunci, spre pomenirea acestui fapt și a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare în acest timp când a avut loc biruința prin ajutorul Maicii Domnului. L-au numit Acatist, pentru că întreg poporul și clerul Constantinopolului a cântat atunci acest imn stând în picioare. După trecere a treizeci și șase de ani, pe timpul împărăției lui Constantin Pogonatul, agarinenii venind cu nenumărată oaste au atacat din nou Constantinopolul. Și au ținut

înconjurată cetatea timp de șapte ani, în care timp au iernat în părțile Cizicului, și au murit mulți oameni de-ai lor. Apoi au plecat și s-au întors cu corăbiile lor; când au ajuns la lacul numit Sileo, cu ajutorul preacuratei Maicii lui Dumnezeu, a fost toți înecați în mare. Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu și o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmașii lui Agar, în număr de foarte multe zeci de mii, au nimicii mai întâi împărăția perșilor, apoi Egiptul și Libia și au atacat pe indieni, etiopieni și spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline de ostași și împotriva orașelor împărătesei. Au înconjurat Constantinopolul și aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul cel sfânt al cetății a luat cinstitul lemn al cinstitei și de viață făcătoarei Cruci și cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu Povățuitoarea și au mers de jur împrejurul zidului cetății, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să-și împartă oștile în două părți; o parte au pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de douăzeci de mii, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicați de un lanț de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetății, au ocolit și au ajuns aproape de locul numit Sosten. Acolo a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe din corăbiile lor s-au sfărâmat și s-au înecat. Cei care au mai rămas au căzut în mare foamete, încât au mâncat și carne omenească și muiau băligar și-l mâncau. Apoi au plecat și când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toți ai lor s-au dus în fundul mării, căci căzând din cer grindină puternică și înfierbântând marea a topit corăbiile lor și așa acel stol nenumărat de corăbii au pierit și au rămas numai trei ca să dea de veste. Așadar prăznuim sărbătoarea de astăzi pentru toate aceste minuni mai presus de fire ale preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Se numește Acatist, pentru că atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare și pentru că la toate celelalte icoase obișnuim să ședem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm cu toți în picioare.

Pentru rugăciunile Apărătoarei și nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, slobozește-ne pe noi din toată nevoile ce stau în jurul nostru și ne mântuiește ca un singur Iubitor de oameni, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

N-au slujii făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcându-o s-au bucurat, cântând : Prealăudate Domnul părinților și Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Pe tine te laudăm strigând : Bucură-te, căruța Soarelui celui înțelegător și vița cea adevărată, care ai crescut Strugurul cel copt, din carele curge vinul, cel ce veselește sufletele celor ce te slăvesc pe tine cu credință.

Ceea ce ai născut pe Vindecătorul tuturor oamenilor, bucură-te, Mireasă dumnezeiască, toiagul cel de taină, carele ai înflorit floarea cea neveștejită ! Bucură-te, Stăpână prin care ne umplem de bucurie și moștenim viața.

Nu poate, Stăpână, limba cea cu podoabă vorbitoare să te laude pe tine; că te-ai înălțat mai presus de serafimi, născând pe Împăratul Hristos; pe Carele roagă-L, să ne mântuim din toată nevoia, cei ce ne închinăm ție cu credință.

Marginile lumii te laudă și te fericesc și cu dragoste strigă către tine : Bucură-te, carte întru care s-a scris Cuvântul cu degetul Tatălui, ceea ce ești curată; pe Carele roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să scrie în cartea vieții pe robii tăi.

Plecăm genunchii inimii noastre, noi robii tăi, și ne rugăm ție; pleacă urechea ta, ceea ce ești curată, și ne mântuiește pe noi, cei ce suntem cufundați pururea în scârbe; și apără de toată robia vrăjmașului cetatea ta, Născătoare de Dumnezeu.

Altă Patrucântare,

Irmos, glasul al 6-lea : Dătător de rouă...

Prealuminata adunare a dumnezeieștilor Tăi mucenici, mult-Milostive, întru lumina Ta cea neapusă acum viețuiesc; cu rugăciunile lor dăruiește tuturor luminarea și iertarea păcatelor, Hristoase.

Cât este de frumoasă vremea postului, care ne-ai dat nouă, Doamne ! Întru care milostivește-Te spre sufletele noastre ca un bun; pentru rugăciunile Sfinților Mucenici, care au iubit patimile Tale cele frumoase și cinstite.

A morților :

Pe robii Tăi, care au trecut viforul vieții cel cu multă durere, îndreptează-i la limanul vieții, Stăpâne, ca să strige cu toți aleșii Tăi : Bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei :

Ceea ce ai născut pe Dătătorul legii, roagă-L, pururea Fecioară, să ridice acum toate fărădelegile celor ce binevoiesc a săvârși nevoința dumnezeiescului post.

Altă Patrucântare,

Irmos, glasul al 5-lea : Bine ești cuvântat Dumnezeuul...

Bine ești cuvântat Dumnezeuule, Cel ce ai arătat viteji pe mucenicii cei ce au pățimit pentru Tine, Carele ești laudat și preaslăvit.

Bine ești cuvântat Dumnezeuule, Cea ce ai dat nouă rugători către Tine pe purtătorii de chinuri, Carele ești laudat și preaslăvit.

Slavă..., **a Treimii :**

Bine ești cuvântat Dumnezeuule, Cel ce ești cunoscut Unul după Fire și în trei Fețe, Cel prealăudat și preaslăvit.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Bine ești cuvântat Dumnezeuule, Cea ce Te-ai născut fără sămânță și pe ceea ce Te-a născut o ai arătat curată, Cel prealăudat și preaslăvit.

Stih : Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înșii.

Bine ești cuvântat Dumnezeuule, Cea ce ai astupat gurile fiarelor și ai stins focul, spre lauda sfinților Tăi, Cel prealăudat și preaslăvit.

Stih : Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Bine ești cuvântat Dumnezeuule, Cea ce ai mutat de la moarte la viața cea fără sfârșit pe cei ce Ți-au slujit Ție cu credință în viață.

Irmosul :

Bine ești cuvântat Dumnezeu, Cea ce vezi adâncurile și șezi pe scaunul slavei, Cel prealăudat și preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmosul :

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție : Pe Domnul lucrurile laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

În pânțece ai primit pe Cuvântul și ai purtat pe Cea ce poartă toate și ai hrănit cu lapte, ceea ce ești curată, pe Cea ce hrănește toată lumea cu buna voire; Căruia cântăm : Pe Domnul lucrurile laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Moise a cunoscut în rug taina cea mare a nașterii tale, Preasfântă curată Fecioară, iar tinerii mai înainte au închipuit aceasta mai luminat, în mijlocul focului stând și fiind nearși; pentru aceea te laudăm pe tine întru toți vecii.

Cei ce mai-nainte, pentru înșelăciune, eram dezbrăcați, acum ne-am îmbrăcat în haina nestricăciunii, prin nașterea ta; și cei ce ședeam întru întunericul păcatelor, am văzut lumină, Fecioară, ceea ce ești locaș luminii; pentru aceea te laudăm întru toți vecii.

Cei morți prin tine viază, că ai născut viața cea într-un Ipostas; cei ce mai înainte erau muți, acum grăiesc bine, stricații se curățesc,

bolile se gonesc și mulțimea duhurilor celor din văzduh se biruiește, Fecioară, ceea ce ești mântuirea oamenilor.

Ceea ce ai născut mântuirea lumii, prin care ne-am ridicat de pe pământ la înălțime, bucură-te cea cu totul binecuvântată, care ești acoperământ și putere, zid și tărie celor ce cântă, Curată : Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Altă Patrucântare,

Irmos : Din văpaie, cuvioșilor...

Mințile cele cerești prea s-au minunat de isprăvile Sfinților Mucenici; pentru rugăciunile lor, minunează întru noi, Stăpâne îndurate, din-destul, milele Tale.

Cei ce ați călcat focul cu roua cea dumnezeiască, vitejii Domnului cei vrednici de minune, izbăviți-ne pe noi de focul cel muncitor, cu rugăciunile noastre cele fierbinți către Stăpânul.

Preabunule Cuvinte, pe cei ce s-au mutat de la noi cu dreaptă credință învrednicește-i vieții cerești și luminii celei sfinte; prin rugăciunile mucenicilor celor bine biruitori.

A Născătoarei :

Cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine, Îndurate, ale Sfinților Mucenici și ale Apostolilor Tăi, luminează sufletele noastre; ca să Te slăvim pe Tine cu bucuria sufletului, întru toți vecii.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Făcătorul făpturii...

Sfinte cete ale mucenicilor, aduceți-vă aminte de cei ce vă laudă pe voi cu dragoste și preaînălță pe Hristos în veci.

Cu sabie tăindu-se mucenicii, se bucurau laudând pe Hristos și preaînălțându-L întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Cu minunată cuviință se împarte Treimea și rămâne neîmpărțită ca un Dumnezeu. Pe aceasta o preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a **Născătoarei** :

Fecioara a născut prunc; căci Dumnezeu S-a făcut om dintr-însa. Tot trupul să-L laude întru toți vecii !

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stâlpi ai vitejiei s-au arătat mucenicii, veselindu-se pentru căderea diavolului, laudând pe Hristos și preaînălțându-L în veci.

Stih : Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui.

Învrednicește, Doamne, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, care cu credință și cu nădejde s-au mutat la Tine.

Irmosul : Să laudăm, bine să cuvântăm...

Pe Făcătorul a toată făptura, de Care se spăimântează îngerii, cântați-L popoare și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Tot neamul pământesc să sâlteze cu Duhul, fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfințita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să strige : Bucură-te, preafericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Să strigăm ție credincioșii, bucură-te ! prin tine făcându-ne părtași bucuriei celei deapurare; mântuiește-ne pe noi de ispitele robiei păgânești și de toată altă bătaie, Fecioară, care vine oamenilor celor ce greșesc, pentru mulțimea păcatelor.

Arătatu-te-ai luminarea și întărirea noastră, pentru aceasta strigăm către tine : Bucură-te, steaua cea neapusă, care ai adus în lume pe Soarele cel mare; bucură-te, Curată, ceea ce ai deschis raiul cel încuiat; bucură-te, vasul, carele ai primit Mirul cel nedeșertat, ce S-a vărsat deasupra ta.

Să stăm cu Cuvioasă temere în casa Dumnezeului nostru și să strigăm : Bucură-te, Stăpâna lumii; bucură-te, Marie, Doamna noastră a tuturor; bucură-te, ceea ce una ești între femei fără prihană și bună; bucură-te, stâlpul cel de foc carele conduci firea omenească la viața cea de sus.

Porumbiță, ceea ce ai născut pe Cel milostiv, bucură-te, pururea Fecioară ! Bucură-te, lauda tuturor cuvioșilor; bucură-te cununia mucenicilor; bucură-te, frumusețea cea dumnezeiască a tuturor dreptilor și mântuirea noastră a credincioșilor.

Fie-Ți milă, Doamne, de moștenirea Ta, trecând cu vederea acum toate păcatele noastre; având rugătoare spre aceasta către Tine, pe ceea ce Te-a născut pe pământ fără de sămânță, pe Tine, Hristoase, Carele ai voit de Te-ai închipuit în firea omenească, pentru mare mila Ta.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Ca lumina, ca soarele răsărind, mucenicii au luminat tot pământul cu razele buneii credințe și cu strălucirile minunilor; și au pierdut întunericul mulțimii dumnezeilor. Cu ale căroră rugăciuni, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Oaste nebiruită a mucenicilor, întărește-ne pe noi pe toți, ca bine să ne nevoim și să săvârșim curgerea postului; ca săvârșind lucrul dumnezeieștii vieți, să ne facem părtași vieții, bucurându-ne.

A morților :

Să ajungă bunătatea Ta, Doamne, pe cei ce s-au mutat de la noi, cu înfricoșată porunca Ta; să-i înconjure pe dânșii mila Ta și să-i îndrepteze la locașurile cele luminate de lumina feței Tale.

A Născătoarei :

Prin glasul îngerului ai născut, Născătoare de Dumnezeu, negrăit, pe Vestitorul voci Tatălui. Deci primește glasurile robilor tăi, cele ce aducem în vremea postului și le du lui Dumnezeu ca niște tămâie.

Altă Patrucântare,

Irmos : Isaie dăntuiește..

Săvârșind praznic mucenicesc, să săltăm astăzi cu cântări, popoare, cântând lui Hristos, rânduitorul nevoițelor, Celui ce le-a dat lor biruință asupra vrăjmașilor. Pe Carele cu cântări să-L slăvim.

Cu unghii de fier zgâriați fiind și cu săbii tăiați din toate mădularele, v-ați unit cu Hristos prin dragoste, prealăudaților mucenici. Pentru aceasta bucurându-vă acum în ceruri, rugați-vă pentru noi toți.

Slavă..., **a Treimii** :

Întocmai în ființă, Te laud pe Tine, Treime, Ceea ce ești fără de început, cinstită, de viață începătoare, nedespărțită Unime. Părinte, Cea ce ești nenăscut, Cuvinte și Fiule Cel născut și Duhule Sfinte; mântuiește-ne pe noi, cei ce Te laudăm pe Tine.

Și acum..., **a Născătoarei** :

Mai presus de minte este nașterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat și naștera întru feciorie. Dumnezeu este Cel ce S-a născut; pe Carele mărindu-L, pe tine Fecioară te fericim.

Stih : Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Oastea mucenicilor cea vitează a Împăratului și Dumnezeului tuturor, cu cântări să o încununăm popoare, că aceea a biruit taberele drăcești. Pe care laudându-i, slăvim pe Stăpânul.

Stih : Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Când vei scula toată făptura să se judece, Hristoase, miluiește pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat acum; iartă greșalele lor cele din viață și cu sfinții Tăi odihnește-i în veci.

Irmosul :

Isaie dănuiește ! Fecioara a avut în pântece și a născut Fiu pe Emmanuil, pe Dumnezeu și omul; răsărit este numele Lui, pe Carele slăvindu-L, pe Fecioara o ferim.

Luminânda

Podobia : Femei, auziți glas de veselie...

Taina cea din veci se cunoaște astăzi; că Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, se face fiu Fecioarei Mariei, pentru milostivire, și Gavriil vestește bucuria bunei vestiri. Cu carele împreună să strigăm toți : Bucură-te, Maica Domnului ! (de trei ori)

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4; și cântăm aceste Stihiri glasul al 4-lea.

Podobia : Ca pe un viteaz...

Taina cea ascunsă și neștiută de îngeri, arhanghelului Gavriil se încredințează și către tine acum vine, ceea ce ești bună și curată porumbiță, chemarea neamului nostru; și strigă către tine, Preasfântă : Bucură-te, și te gătește prin cuvântul acesta, să primești pe Dumnezeu Cuvântul în pântecelul tău. (de două ori).

Palat purtător de lumină s-a gătit Ție, Stăpâne, pânțelele cel curat al dumnezeieștii fiice. Pogoară-Te și vino la dânsa și miluiește făptura Ta, care a dobândit război pentru pizmă, s-a ținut în robia celui viclean, și-a pierdut frumusețea cea dintâi și așteaptă pogorârea Ta cea mântuitoare.

Gavriil arhanghelul de față vine către tine și strigă ție, ceea ce ești cu totul nevinovată : Bucură-te, dezlegarea blestemului și învierea celor căzuți; bucură-te, ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu; bucură-te, norul cel însuflețit al Soarelui, care primești pe Cel neîncăput, ce va să Se sălășluiască în pânțelele tău.

Slavă..., Și acum..., **Stihira, glasul al 4-lea, singur glasul.**

Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu limba care nu o știa; că grăia către dânsa arhanghelul graiuri de veste bună; și ea primind vestirea cu credință, Te-a zămislit pe Tine, Dumnezeule Cel mai înainte de veci. Pentru aceea și noi bucurându-ne, strigăm Ție : Dumnezeule, Cea ce Te-ai întrupat dintr-înșă fără schimbare, dăruiește lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

DOXOLOGIA MARE

Ectenia și Apolisul. Apoi ceasul întâi și Apolisul deplin.

ISTORIE DE FOLOS DIN SCRIERI VECHI AȘEZATĂ

Care arată aducerea aminte de minunea cea mare ce s-a făcut când perșii și barbarii au înconjurat cu oaste Constantinopolul; după judecata lui Dumnezeu, aceștia au pierit și cetatea au lăsat-o nestrucată, prin rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, și de atunci se cântă această cântare de mulțumire, care se numește Acatist.

MINUNEA ÎNTÂIA ASUPRA SCIȚILOR ȘI PERȘILOR

Pe vremea lui Iraclie, împăratul grecilor, Hosroe, care avea atunci stăpânia perșilor a trimis pe Sarvar, voievodul său, cu mulțime de oști în toată latura răsăritului, care era sub stăpânirea grecească, ca să străbată prin ea ca un fulger oarecare cu foc arzând, topind și pierzând. Deci acesta, cu multă îndrăzneală fără temere, a umblat prin părțile răsăritului, stricând și pierzând pe grecii care se aflau în ele, nefiind nimeni ca să-l oprească sau să stea împotriva puterii lui celei multe; și încă fiind atunci puterea grecească foarte slabă, pentru cruzimea cea grea și în chip de fiară a lui Foca, zis tiranul, care tirănește, iar nu ca un împărat, ținuse de curând stăpânia grecească. Însă ajungând Sarvar și până la Calcedon, a pus oaste împrejurul lui și tot ce trebuia spre stricarea acelei cetăți mari împărătești a pregătit; că aceea gândea și de aceea se sfătuia și pentru aceea în tot chipul se nevoia. Niște lucruri ca acelea văzând împăratul Iraclie, care după tiranul Foca de curând stătuse împărat și fiind în mare durere și scârbă, lăsându-și împărăția a mers pe Pontul Euxinului (Marea Neagră). Și încă mai strângând oaste, fără de veste, când nimeni nu știa, a mers în ținuturile Perșilor. De a cărui mergere împărătească auzind Hagan al sciților, îndată a sărit la război și a umplut marea de corăbii și pământul l-a umplut de

oameni călări și pedestri. Iar pe acei oameni, care rămăseseră în Constantinopol, Serghie, care a fost patriarh atunci, i-a mângâiat și i-a învățat zicând : Îndrăzniți, fiilor, și să punem nădejdea mântuirii noastre întru Dumnezeu și la Dânsul să ridicăm mâinile și ochii noștri din tot sufletul și ne va izbăvi pe noi de relele ce ne-au înconjurat și toate sfaturile barbarilor, care sunt asupra noastră, le va risipi. Cu niște cuvinte ca acestea întărind patriarhul pe oamenii cei ce s-au aflat în cetate, au răbdat fiind întăriți cu credință întru preacurata Născătoare de Dumnezeu și întru Hristos, Dumnezeul nostru, Care, pentru milostivire, a voit de a luat trup dintr-înșea și așteptând ca să dobândească spre sine mila Lui, au răbdat nădăjduindu-se, căruia s-au și învrednicit peste puțin și nu i-au amăgit nădejdea lor. Pentru că un boier de sfat anume Vonos, care era pus de împărat spre paza cetății, cât era cu puțință a se pricepe împotriva ostașilor acelora, nu s-a lenevit, toate lucrându-le și făcându-le. Că a zis că voiește Dumnezeu ca să nu ședem noi în deșert și fără de lucru, ci să și lucrăm câte ceva și să gândim și noi și să avem toată nădejdea izbăvirii noastre întru acela, că așa și Iosua, feciorul lui Navi, a poruncit de a făcut înșelăciuni și meșteșuguri asupra gliganilor. Și Ghedeon asupra madiamitenilor a întrarmat ostașii săi cu apă și cu lumânări, Asa și Vonos, sfetnicul cel mare, a întărit zidurile cetății și a gătit toate cele ce trebuia la război. Iar Serghie, patriarhul luând sfintele icoane ale Maicii lui Dumnezeu și mai vârtos acelea în care era Mântuitorul prunc mic zugrăvit ținându-se pe mâinile Maicii Sale, a înconjurat pe deasupra zidurile cetății, acelora adică întărire dându-le. Iar barbarilor celor potrivnici groază, fugă și pieire; pe care neprietenii ce năvăliseră asupra cetățenilor, mai pe urmă i-au dat pierderii. Iar de vreme ce perșii care tăbărâseră asupra Calcedonului începuseră a arde orașele cele de pe lângă Calcedon și altele toate a face, câte obișnuiesc prădătorii a face și orașele a strica, asemenea și sciții și barbarii ca și perșii făcând; pentru aceea patriarhul iarăși luând icoana cea nefăcută de mână a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Dumnezeiescul veșmânt al preacuratei Născătoare de Dumnezeu,

încă și lemnele cele de viață făcătoare și umblând împrejur pe zidurile cetății și cu lacrimi rugându-se zicea : Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și să se risipească vrăjmașii Tăi și să se stingă ca fumul și să se topească ca ceara de fața focului. Și încă nu trecuseră trei zile după arderea aceea ce făcuse ei și iată, s-a apropiat de cetate toată oastea voievodului sciților. Și atâta era de mare tabăra potrivnicilor și rânduită spre mulțime multă și întărită cu arme și cu paveze, cât cu adevărat zicând, putea să stea zece sciți împotriva unui grec. Însă Doamna, stăpâna cea preacurată, care se oștește pentru creștini, ajutătoarea cea grabnică a celor ce o cheamă pe dânsa, cu ostașii ce se întâmplaseră atunci în dumnezeiasca ei biserică, ce se cheamă Pighi, pe mulți din sciții ce se oșteau asupra-le, au ucis. Acest ajutor ce a făcut creștinilor stăpâna cea atotputernică, Maica lui Dumnezeu, nu numai căderea acelor ostași prin greci a adus, ci și întărirea voievodului sciților întru nepricepere o a mutat cu a sa voievozie și încă și-au cunoscut și pierderea sa cea de istov ce era să li se întâmple lor peste puțin mai pe urmă. Și dacă au văzut acei ostași acea cădere a lor atât de mare dinaintea orășenilor ce se făcuse atunci, au cunoscut că este semnul începăturii pierderii lor. Deci, din aceasta socotind grecii și umplându-se de mare îndrăzneală, au început a face gătire de război asupra lor în toate zilele, având pe Maica lui Dumnezeu, care le ajută lor și-i face pe dânșii mai tari decât aceia, care meșteșugurile și puterea sciților tulbură și știința lor de oaste. După acestea cu voia de obște a patriarhului și a mai-marelui cetății și a tuturor orășenilor au fost trimiși oarecare din cetate cu daruri ca să grăiască sciților și să-i îndemne pe ei spre pace. Iar Hagan acela, având nărav de fiară, iar nu de om, și mai vârtos fiind cu nărav iubitor de argint, darurile a luat și negrijindu-se de acea cerere de pace, a trimis solii înapoi cu nicio ispravă, numai aceasta zicându-le lor : Nu vă amăgiți întru Dumnezeu în Care credeți, căci cu adevărat mâine voi lua cetatea voastră cu mâna mea ca pe o pasăre și vreau să o pustiesc, și pentru mila mea voi slobozi pe voi toți cu câte o dulamă și vă veți duce din cetate unde veți vrea; iar altă milă afară de aceasta spre voi nu voi

arăta. Și a grăit încă și mai înainte acest ticălos și alte cuvinte multe de hulă asupra lui Hristos, Dumnezeu nostru și asupra celei ce L-a născut pe Dânsul. Deci, niște cuvinte ca acestea auzind de la cei trimiși, locuitorii cei din cetate, toți preoții, clericii, călugării și tot poporul suspinând din adâncul inimii și alergând la sfintele lui Dumnezeu biserici și ridicându-și mâinile la cer și cu multe lacrimi rugându-se, au zis : Apărătorul nostru, Doamne, Doamne, caută din sfânt locașul Tău și vezi pe acest spurcat barbar și pe cei ce sunt cu dânsul cum îndrăznesc a huli numele Tău cel mare și sfânt; surpă-l pe dânsul Păzitorul nostru, Doamne, ca sa nu zică : Unde este Dumnezeu lor ? Că Tu ești Dumnezeu nostru. Care celor mândri le stai împotriva și cauți spre cei smeriți, că puterea Ta este neasemănată și stăpânia Ta nebiruită. Auzi cuvintele barbarului acestuia care a trimis hulindu-Te pe Tine, Cel ce stăpânești toate, izbăvește cetatea moștenirii Tale și poporul cel numit cu numele Tău. Și așa rugându-se și plângând poporul, iar Dumnezeu a oprit venirea perșilor la Hagan, care orânduise să fie, ucigând nu puțin dintru aceia, pe care trimitea unul la altul și câte două și câte trei zile pe margine a se bate și prin cetate a umbla și a da război n-au încetat, iar cele de treaba obștii precum se sfătuiseră, era gata despre amândoi și pe uscat meșteșugurile cele de stricarea zidului le apropia, mașinile de aruncat și altele spre sfărâmarea cetății; iar pe mare rânduia mulțime multă de corăbii persești, așa cât de odată și într-un ceas a lovit cu război asupra cetății și pe uscat și pe mare; iar când se făcea războiul acesta, atunci Hagan luând pe câți avea călărași mai aleși, a venit spre părțile gurii mării celei mari și s-a arătat oștilor persești; asemenea și voievodul perșilor s-a arătat lui, acela adică despre Asia, iar celălalt despre Europa ca niște fiare sălbatice au răcnit asupra cetății, socotind gata a o avea spre vânat loruși. Dar cine va spune minunile lui Dumnezeu, care s-au făcut atunci ? Sau milostivirea spre noi a Preacuratei Fecioare cine va putea să o povestească ? Pentru că Hagan umplând de corăbii sânul mării ce se cheamă Cheratos și cu ostașii ce erau în ele, încă și cu cei ce se băleau pe uscat, se sileau să răstoarne zidurile cetății și cei

ce băteau spre mare despre sânul Cheratului socoteau că în curând vor lua cetatea. Iar Domnul și Dumnezeu nostru cel hulit de dânșii, Care pretutindenea este ca un Dumnezeu, pentru rugăciunile Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, care L-a născut pe Dânsul, nădejtile lor netrebnice și deșarte le-a arătat; pentru că atâta mulțime de cei potrivnici sub fiecare latură de zid ostașii grecilor au ucis, cât n-au putut cei vii să ardă pe cei morți și aceasta s-a făcut celor ce se băteau pe uscat și se sileau pe pământ să răstoarne zidurile, iar corăbiile împreună și cu ostașii ce erau în ele le-a înecat fără de veste Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea în preajma dumnezeieștii biserici din Vlaherne, ridicând asupra lor înfricoșător și silnic vifor; pentru că fiind aproape de dumnezeiasca biserică ei, foarte întărâtându-se marea și înălțându-se după voia lui Dumnezeu, pe toți degrab i-a cufundat și i-a înecat împreună cu corăbiile. Și putea să se vadă acolo minune mare și nespusă; că marea și-a înălțat valurile întocmai ca munții și în chipul unei fiare sălbatice s-a sălbăticit și tulburându-se asupra vrăjmașilor Maicii lui Dumnezeu, cumplit sărea asupra lor și fără de milă i-a sorbit, așa precum oarecând a făcut egiptenilor, care goneau pe Israelul cel de demult, care a trecut pedestru prin ea cu minunată vedere. Așa dând război înainte pentru a sa cetate, Născătoarea de Dumnezeu și Apărătoarea a făcut biruință fără de sânge cu această vitejie, degrab înecând pe aceia, care aduseseră acel război asupra moștenirii ei și ridicaseră armă asupra lor; și dând acele arme de război pe repejunile mării; iar pe aceia care își puseseră nădejdea mântuirii spre dânsa, păzindu-i ca pe o moștenire a sa fără de nicio primejdie de asupra lor ce le veniseră asupra. Că atunci și însuși mai-marele lor Hagan văzând cu ochii pieirea ostașilor săi acolo, care, unde într-un loc înalt stând cu călărașii săi cei aleși, s-au bătut cu mâinile peste obraz și peste piept. Iar cei ce erau în cetate și dădeau război împotriva neprietenilor, dacă au văzut pierderea vrăjmașilor ce se făcuse în mare, îndată întărindu-se cu puterea lui Dumnezeu și întrarmându-se cu tăria Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, au deschis porțile cetății și strigând și chiuind au alergat asupra vrăjmașilor. Deci, câtă

bucurie și tărie au avut ostașii cetății, atâta frică de mare au avut și barbarii. Și putea să vadă atunci cineva preaslăvita vitejie a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, că și pruncii cei mici și femeile s-au pornit asupra barbarilor și au intrat în mijlocul oștilor vrăjmașilor săi și atâta ucidere au făcut barbarilor, cât nu este cu puțință nici cu cuvântul a socoti. Acolo cu adevărat s-a plinit ceea ce s-a zis : «Unul gonea o mie, iar doi zece mii». O putere și tărie ca aceasta a dăruit Preacurata Fecioară și Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea celor neputincioși și slabi. Iar dacă a apus soarele și a venit noaptea, atunci uneltele cele de război, pe care le aduseseră barbarii pe roate pentru luarea cetății, toate le-au băgat în foc, poruncind țăranilor să ardă acele măiestrii și meșteșuguri ale lor, de vreme ce făcuse cu dâșii milă Născătoarea de Dumnezeu. Iar patriarhul și toți cetățenii, ridicând mâinile la cer, cu lacrimi mulțumire au adus și au zis : Dreapta Ta, Doamne, s-a preaslăvit întru tărie, mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași și întru mulțimea slavei Tale ai sfârâmat pe cei protivnici. Și așa nebunul Hagan, care venise cu mulțime multă de ostași, s-a întors înapoi cu rușine. Asemenea și voievodul, care adusesese acele oști persești punându-și mâna la gură și acoperindu-și fața, căci dintru atâtea mii cu puțin număr rămăsese, și el cu rușine sa întors la țara sa. Așa slujitoarea dumnezeieștii rânduielei și a bunătății lui Dumnezeu, Preacurata și cea cu totul fără prihană Născătoarea de Dumnezeu, ajutorătoarea cea tare a creștinilor, și-a arătat puterea sa pentru apărarea noastră; și atât de mare și slăvită izbăvire ne-a dăruit nouă, căreia, spre aducere aminte de acea facere de bine atât de mare, îi facem această adunare de acum rugăciune cu tot poporul și praznic cu priveghere, aducându-i cântări cu bună mulțumire, ca praznic, Acatist l-a numit Biserica a toată lumea și l-a așezat să-l prăznuim Maicii lui Dumnezeu pe vremea aceasta, când și biruința s-a făcut prin Maica lui Dumnezeu. Și Acatist l-a numit, adică neședere; pentru că așa au făcut atunci clericii Bisericii și tot poporul cetății.

MINUNEA A DOUA ASUPRA SARACINILOR

După ce au trecut treizeci și șase de ani de la bătălia cea dintâi ce s-a făcut asupra lui Hagan și a sciților și a perșilor pe vremea împărăției lui Constantin Bărbosul, iarăși a venit Roistolom cel mare al saracinilor cu mulțime de corăbii asupra aceleiași cetăți împărătești și îndată a stat lângă țărmul dinspre Evdom de la care în toate zilele se făcea război pe mare asupra cetății de primăvara până toamna și se ducea de ierna la Cizic; și iarăși venea primăvara la Constantinopol și iarăși făcea război pe mare și șapte ani tare s-a bătut și multe corăbii de ale sale a pierdut și mulți ostași întrarmați și toată gătirea cea de oaste, care adusesse cu sine. Și s-a întors înapoi la țara sa și aicea cu mare lipsă și fiind ei în părțile Salei și bătând vânt iute și mare împotriva lor, după dreapta mânie a lui Dumnezeu a pierit și cu ajutorul Maicii lui Dumnezeu toți s-au înecat în mare. Asemenea și în alte vremi de multe ori pornindu-se acei ticăloși asupra acelei cetăți de Dumnezeu păzite, plinindu-se și pornirile sale cele nebunești, deșerți și plini de rușine s-au întors.

MINUNEA A TREIA ASUPRA AGARENILOR

Însă pentru că iarăși puterea lor pretutindenea se înălțase întru mărime de la răsărit și de la apus crescând și întru mulțime ieșind, întâi a venit asupra împărăției perșilor și de acolo în Egipt și în Libia, făgăduindu-se creștinilor că nu-i vor sili pe dânșii să se lepede de credința cea dreptcredincioasă și fără prihană, care este în Hristos Dumnezeul nostru, care făgăduință nu au păzit-o, ci, încă pe mulți i-au făcut Mucenici, pentru că nu vreau să calce cinstita cruce, că silea pe creștini să facă aceasta. Și iarăși zic, că au cuprins tot pământul prădându-l și înconjurând India, Etiopia, Ispania, poporul mamvrușilor și Libia, mai pe urmă de toate au tâlhărit și asupra acelei cetăți împărătești, vrând să o ia. Când împăratul Leon Isaurul luase de curând împărăția, care se făgăduise că le va da lor dajdie.

Iar ei îi sileau pe dânșii ca să pună și străjile sale la cetate, că se nădăjduia spre mulțimea oștilor și a acelora câți erau de ai lor și câți fuseseră aduși cu plată, de făcuse mulțime multă de oști și a celor din corăbii; că a fost numărul corăbiilor o mie și opt sute, precum scriu istoricii cei mai nevoitori. Și și-au pus oștile sale înaintea cetății, acei rățaciți luptători împotriva lui Dumnezeu. Dar încă nicio apropiere de zidurile cetății n-au făcut; că se zăboveau cu facerea de case, socotind că vor locui în ele ca acasă, așa puseseră ei în mintea și în gândul lor; dar Domnul a făcut deșarte sfaturile lor, că iubitorul de Hristos popor, care era în cetate, făcea slujbe neîncetat, precum avea ei obicei a face pentru pacea și bun așezământul creștinilor. Și atunci luând ei preacinstit lemnul Crucii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și sfintele icoane ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au umblat împrejur pe zidurile cetății; și ridicându-și mâinile la Dumnezeu, au zis : «Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și nu lepăda pe poporul Tău, până în sfârșit, că iată, vrăjmașii Tăi s-au întărit și cei ce Te urăsc pe Tine au ridicat capul; nu da moștenirea Ta spre ocară, ca să stăpânească păgânii peste noi, ca să nu zică vreodată : Unde este Dumnezeul lor ? Ci ca să cunoască, că numele îți este Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Iar un călăraș oarecare saracin Sofie, din cei protivnici, cuvinte de hulă zicând asupra cetății, chemând-o cetatea lui Constantin și Biserica cu nume prost numind-o căzând de pe cal într-o groapă, a murit. Încă și un hoge de ai lor suindu-se într-un copac înalt, ca să vestească rugăciunea lor, asemenea și acela căzând jos cu ticăloșie și-a lepădat din sine sufletul său cel fără de Dumnezeu. După aceea s-au sfătuit să ridice război și asupra bulgarilor, că doi voievozi erau și unul a rămas să strice împărăteasca cetate, iar altul s-a dus asupra bulgarilor să se bată cu dânșii cu care lovindu-se, a rămas biruit de dânșii și a căzut din oastea lui mai mult decât douăzeci de mii; iar cei ce au rămas s-au întors cu rușine la ai săi. Însă după întoarcerea de la bulgari se silea să treacă cu corăbiile cele adusesse spre partea dinspre Vlaherne; dar s-au oprit de un lanț de fier ce era întins de la Constantinopol până

la Galata, neputând să facă ceea ce se sfătuiseră. Și așa au mers cu corăbiile la locul ce se cheamă Sostene și la alte limanuri mai mici și acolo foarte mulți dintr-înșii au crăpat de iuțimea frigului și multe corăbii de vânturi groaznice s-au sfărâmat și altă mulțime de corăbii mari, grecii le-au ars. Iar orașul a fost într-o mare strâmtorare pentru lipsa de cele de trebuință oamenilor. Și protivnicii toate cele ce li se întâmplaseră lor fără nicio fereală mâncaseră și într-o amară nevoie au căzut de foame cât și trupuri omenești și de dobitoace moarte au mâncat și pentru o nevoie mare ca aceea, mulți din cei vestiți dintr-înșii și viteji fugind în cetate, s-au închinat. Și în ce chip pe egiptenii care goneau pe Israel de demult i-a cufundat într-o adânc ca o piatră și a adus peste dânșii apa mării, așa și asupra saracinilor a adus Domnul, fugind ei de la Constantinopol. Că întărindu-se marea cu vânt întunecat și valuri groaznice și arzătoare, a pierdut acele mii de corăbii. Pentru că pe Marea Egee mergând corăbii multe, a căzut fără de veste piatră din cer; că precum fierul când se apropie de foc și se încălzește răceala, așa și piatra aceea căzând în apa mării a făcut-o de s-a înfierbântat și pentru fierberea aceea s-a topit smoala corăbiilor celor protivnici și toți s-au cufundat într-o adânc, numai trei corăbii rămânând pentru înștiințare. Și putea să vadă cineva grămezile morților care zăceau lepădați afară pe la toate ostroavele, țărmurile, limanurile și sâmurile mării. Deci niște isprăvi ca acestea să se spună și altor popoare, precum zice psalmistul și toată gura creștinească să cânte cuvânt sfințit : «Tu, Doamne, ai sfărâmat capetele balaurilor în apă și spre aceasta să se adauge cu mare glas și cântarea israelitenilor cea de la ieșire : Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit. Până la acest cuvânt fiind și privind la înălțimea minunilor celor preaslăvite ale lui Dumnezeu și Stăpânului și ale singurei Preacuratei, de Dumnezeu Născătoarei, rămân fără glas de spaimă și nu pot să afla cuvinte asemenea lucrurilor ce s-au făcut. Că ce limbă împodobită vorbitoare va putea lauda după vrednicie pe Fecioara de Dumnezeu Născătoare ? Sau în ce chip va slăvi cum se cuvine preaslăvit darul ei sau va putea preaslăvi izvorul milostivirii ei, sau va aduce ei mulțumită ? Că se

cade nouă cu faptele să aducem mulțumită Maicii lui Dumnezeu; că de acestea se veselește și ea singură și Fiul ei, mai mult decât de fluiere și de organe și de cântările cele muzicești, care sunt precum zicem, dragostea cea nefățarnică, care este capul Legii și al profeților, iubirea de frați cea neschimbată, milostenia cea fără de întoarcere, fecioria cea dumnezeiască, căsătoria cea după lege, curăția cea fără de prihană, dreptatea cea stătătoare, vitejia cea după lege asupra poftelor, gândul cel tocmit după voia lui Dumnezeu, milostivirea cea fără strâmbătate, înfrânarea fără trufie, smerenia cea cu bună umilință, încă și viața cea fără prihană, năravul cel drept, obiceiul cel smerit, mintea cea cu bună pricepere, gura ce grăiește cele bune, limba care laudă pe Dumnezeu, ochiul cel ce nu se uită la destin, mâinile cele nejeftuitoare, picioarele cele negrabnice spre rău, mânia nu cea dobitocească și care trage gândurile prin repejunile nebuniei și altele, cu care omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu și este împreunat cu Dumnezeu, se împodobește ca și cu o podoabă de mult preț și frumoasă. Cu acest fel de fapte bune se cade nouă să mulțumim Născătoarei de Dumnezeu, pentru că așa au zis cei înțelepți, că mulțumirea din fapte, iar nu din cuvinte se face. Însă de vreme ce neputința firii noastre și zăticnirea gândului, ne face pe noi leneși spre osteneala faptelor bune și încet ne atingem de dânsa, cum am zice, cu vârful degetului, pentru aceasta spre dare de mulțumită cea datornică lipsă avem. Deci, măcar și cuvinte de cântări să aducem și înălțând glasurile noastre și mintea ridicându-ne, așa să zicem cu strigare : Tu dară, o, stăpână, de Dumnezeu Născătoare, ca ceea ce ai din fire iubire de oameni, n-ai părăsit apărând, neamul nostru cel creștinesc, ca o Maică iubitoare de fii împreună și milostivă și încă pururea ne dăruiești nouă facerile de bine, mântuindu-ne, acoperindu-ne, păzindu-ne, din nevoi slobozindu-ne și din primejdii izbăvindu-ne. Deci, noi pentru aceasta mulțumim ție și mărturisim darul, nu tănuim facerile de bine, lăudăm cu mare glas minunile tale, ajutorul tău preaslăvim, purtarea de grijă pentru noi o slăvim, folosința ta o slăvim, pe tine, Ajutătoare de bine, făcătoare te avem, milostivirea ta o vestim și

pomenind darurile tale cele mari ce ai făcut nouă până acum și din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, aceste cântări de mulțumită ca o datorie aducem ție, nu doară că suntem vrednici facerii tale de bine. Însă iubește-le și le primește ca de la niște prunci ce nu pot grăi. Că pentru aceste necazuri de acum, care ne scârbesc pe noi cerem ajutorul tău cel grabnic și avem nevoie de ocrotirea ta; strică smintelile cele ce sunt între noi; risipește norul și întunericul, care ne înconjoară pe noi, cu care ca într-un război de noapte suntem răniți și mai ales zicând : ca și cum am fi fără de minte, ne mâncăm trupurile noastre, necunoscând rudeniile, nici gândind de cei de un neam cu noi. Și unele ca acestea îndrăznim a face, noi care ne-am învrednicit a avea un Duh, pe Hristos unul, o credință, un botez, o Biserică și aceleași taine. Ci ca să nu tindem cuvântul mult, pentru aceasta ne rugăm milostivirii tale, Preasfântă Stăpână, ca să luăm poporul tău și moștenirea ta îndurările tale. Și fii rugătoare către Dumnezeu nostru, Cel ce S-a născut din tine, ca să ne ajute nouă să nu pierim de tot și să ne scoată pe noi din ispitele cele ce nu se pot vindeca. Vezi, stăpână, cu cite lacrimi ne udăm; deci, te milostivește și nu ne lepăda pe noi până în sfârșit. Pentru ce, împărăteasă, întorci fața ta de la noi și uiți neputința noastră și întristarea ? Risipește frica și spaima care vine asupra noastră; alină mânia lui Dumnezeu care s-a pornit asupra noastră și pierderea noastră o potolește și împerecherile care sunt între noi și zarvele le împacă și dă liniște și pace robilor tăi. Că spre multe facerile tale de bine și acestea adăugând, vestim totdeauna minunile tale. Și până aici înotând, slobozind vetrele cuvântului, să stăm în limanul cel tare al tăcerii. Și când ne adunăm, iarăși să facem pomenire de acestea, ca să nu ne arătăm necunoscători de facerea de bine a Stăpânei; nici să facem bunătați prin fapte numai și leneși fiind prin cuvinte să aducem mulțumită, că dobânda iarăși la noi se va întoarce. Că de vom fi mulțumitori pentru cele ce a făcut spre noi, mare nădejde vom găti nouă spre cele ce vor să fie și vom dobândi bunătațile cele ce nu se pot spune, prin darul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și

puterea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.